

послѣ задрънкали: пушки, саби и револвери. Пжтницитѣ, а особено турцитѣ, се много изплашили и избѣгали кой дѣто свари. Въ парахода настанало голѣма бъркотия. Понесалъ се страшенъ шумъ: жени и дѣца пищѣли. Нѣколко възстанници заловили първия машинистъ и му казали, че парахоча е въ плѣнъ, Прѣдложили му да изпълнява заповѣдитѣ имъ. Машиниста нѣмало що да стори — подчинилъ се.

Капитанътъ на парахода щомъ чулъ тоя голѣмъ шумъ, бързо се завтекалъ да види що има. Той останалъ поразенъ, като видѣлъ че повечето отъ пжтницитѣ били облѣчени съ войнишка форма и въоръжени. Смутенъ оттова той пристѣпилъ и гнѣвно запиталъ: „Що значи това?“ — Въ отговоръ веднага 7—8 възстанника го обрадили съ насочени върху му револвери. Тѣ му казали кои сж и го повеждатъ при вѣйводата. При срѣщата имъ Бетевъ казалъ: „Господинъ Капитанъ, имамъ честь да Ви заявя, че въ тозъ параходъ се намиратъ български възстанници, на които азъ съмъ вѣйвода!“ Слѣдъ това прибавилъ, че иска отъ него да спрѣ парахода на Козлодуйския брѣгъ.

Гордиятъ нѣмецъ почналъ да се противи. Тогазъ Бетевъ се разгнѣвилъ и викналъ съ буенъ гласъ: „Господинъ Капитанъ, длъженъ съмъ да Ви поканя да прѣдадете парахода на мое разположение. Заявявамъ Ви, че Вашето най-малко упорство ще ме застави да употребя сила, и противъ желанието ми да отмъстя за гнусното прѣдателство, извършено въ парахода Германия“ на 1867 год. Отъ тия думи на вѣйводата капитана разбралъ, че само благоразумието може да спаси неговата частъ и живота на матрозитѣ му. Ето зещо той подалъ ржка на Бетевъ въ знакъ на уважение къмъ дѣлото за българската свобода.